

Finansminister stiller sig saaledes ligefrem for dette Spørgsmaal, at han erklærer sig villig til at fremme Anlægget af de omhandlede Baner eller erklærer sig villig til ikke at lægge sin Kollaga, Indenrigsministeren, Hindringen i veien for disse Jernbaneanlægs Fremme, men dog kun under Forudsætning af, at Rigsdagen vil bevillige en overordentlig Skat til et Beløb af 2, 3 eller 4 Millioner, saa vil det, siger jeg, ligefrem komme til at ligge i den høitærede Finansministers Haand at umuliggjøre Opfyldelsen af Bestemmelserne i Loven af 24de April 1868. Seg vil henstille til ærede Medlemmer, om det dog ikke bliver fuldstændig ensbetydende med at opgive de omhandlede Anlæg, hvis den høitærede Finansminister siger, at han vel vil fremme disse Anlæg, men at han for at gaa ind paa at bygge de omtalte Baner, forlanger — for at jeg skal nævne det mest Modbydelige, som jeg kan tænke mig for dette Thing — en ny Hartkornsskat, og kun vil indlade sig derpaa under denne Forudsætning. Seg vil spørge om Formelen ikke i saa Fald vil være reddet. Det kan saa ikke ligefrem siges, at den af den ærede Minister udtalte Billie til at fremme Foretagendet i betimelig Tid ikke har været tilstede; Udførelsen er kun bleven umuliggjort ved de separate Fordringer, som Regjeringen har troet sig berettiget til at stille med Hensyn til Guldbyrdselsen af den nu 3. Mar gamle Lov. Seg tør vel ikke med den samme Styrke paastaa, at det vilde forholde sig aldeles ligesaa, dersom den høitærede Finansminister istedetfor at fordrø de nødvendige Millioner gennem en Hartkornsskat, vil finde sig i at modtage dem gennem en Indkomstskat. Men skjøndt jeg altsaa just ikke tør sige, at det vil være næstagtig det Samme, saa vil jeg dog paastaa, at det omtrent vil være det Samme. Seg tvivler meget paa, at den høitærede Finansminister eller nogen Finansminister vil saa den danske Rigsdag til at gaa ind paa det System, at vi skulle bygge Jernbaner for Skatteydere. Seg tror, at Rigsdagen vil være fuldt berettiget til at sige Nei dertil, og at den vil være fuldt berettiget til at kaste det fulde Ansvar for en Slike Guldbyrdselse af Loven af 1868

over paa den, der foreslaar Midlerne til dens Guldbyrdselse tilveiebragte paa denne Maade, idet det ikke var Forudsætningen dengang, da Loven af 1868 blev vedtagen. Forudsætningen var, om det end ikke med rene Ord kom til at staa i Loven af 24de April 1868, at de fornødne Midler skulde tilveiebringes paa samme eller lignende Maade som i Henhold til Loven af 10de Marts 1861. Om det end ikke staa med rene Ord i Loven af 1868, var dog, som sagt, den Forudsætning ubetinget tilstede, at dette skulde være Tilfældet. Seg tror altsaa, at Rigsdagen ilaafald med fuldstændig frelst Samvittighed vil kunne negte Bevillingen og dog lægge det fulde Ansvar for at have umuliggjort Loven af 24de April 1868 over paa Regjeringen. Seg taler kun, jeg vender tilbage dertil under den Forudsætning, at den høitærede Finansministers af mig citerede Skrivelse til Finansudvalget, og at de senere Uttringer af ham, som ere faldne, skulle fortaas paa den Maade, jeg nys har omtalt. — Seg har desto værre i den senere Tid flere Gange havt Lidelighed til at udtale, hvor særdeles megen Pris jeg sætter paa, at der bevares en vis Fasthed i Lovgivningsarbejderne, og at Tro og Love følges i dem ligesaa fuldt som imellem Mand og Mand i det private Liv. Seg maa imidlertid endnu tillade mig at gjøre opmærksom paa, at en Anse over, at Fordringen herom ikke er bleven tagtaget, efter min Mening med Høie vil kunne gjøres, dersom Sagen til næste Mar bliver stillet paa den af mig antydede Maade. Ikke alene har nemlig Loven af 24de April 1868 altid haft Karakter af et Kompromis. Dette er Noget, som endogsaa er blevet anerkjendt under Forhandlingerne i denne Samling i det andet Thing af den høitærede Indenrigsminister, idet han — hans Uttring, derom findes i Spalte 4934 i Folke-thingstidenden — har udtalt, at forsaavidt der af Medlemmer var blevet gjort opmærksom paa, at der her forelaa et Kompromis — nemlig ved Vedtagelsen af Loven af 1868 — saa vedskjender jeg mig, at der paa en Maade er et Kompromis, og jeg afviser enhver Antydning af, at der i Regjeringens Tilbageholdenhed i det Hele skulde ligge en An-